

Udbyttedeling begrundes efter Fraktionens Opfattelse baade ved etiske, økonomiske og sociale Fortrin.

1) Med Hensyn til Udbyttedelings *etiske Fortrin* fremhæves bl. a. følgende.

Under det nuværende System bliver Arbejdslønnen i det væsentlige bestemt som en Varepris efter Tilbudets og Efterspørgslens almindelige Love, medens Bedriftens Overskud oppebæres af Ejerne af Produktionsmidlerne (Jord og Kapital), for hvis Regning Virksomheden drives.

Denne Tilstand beror efter Fraktionens Opfattelse paa et svigtende Retsgrundlag. Den nyere Tids hele politiske og sociale Udvikling har medført en fuldstændig Omvurdering af Arbejdets Forhold til Kapitalen. Forudsætningen om Arbejdet som Kapitalens Tjener er ikke længere holdbar, fordi Gennemførelsen af Arbejderklassens politiske Ligestilling trækker med sig som en uafviselig Konsekvens, at ogsaa Arbejdets økonomiske Afhængighed af den privilegerede Kapitalistklasse maa underkastes en Revision.

Anerkendes Arbejdet som en med Kapitalen ligestillet og ligeberettiget Produktionsfaktor, maa det blive en nødvendig Følge, at Fordelingen af de økonomiske Goder giver enhver Produktionsfaktor en Part i Produktionsudbyttet, som mest mulig svarer til den ydede Tjenestes økonomiske Værdi. Men dette Krav bliver efter Fraktionens Mening ikke fyldestgjort ved det nuværende Lønssystem, under hvilket Arbejderne ikke opnaar en retfærdig Løn, fordi de ikke faar det fulde Udbytte af deres eget Arbejde.

Fraktionen anser Driftsherren berettiget til en til den faste Arbejdsløn svarende Kapitalløn (Godtgørelse for Kapitalens Vedligeholdelse, Risiko og Forrentning) og i visse Tilfælde en Driftslederløn. Nogen Eneret til Bedriftens Overskud kan derimod ikke udledes af den Fortjeneste, Driftsherren yder Produktionen, og hans Tilegnelse af hele Produktionsoverskuddet er derfor en Krænkelse af Arbejdets Ret.

Fraktionen ser i den faste Løn blot et Forskud, som sætter Arbejderne i Stand til at leve, indtil de kan faa en fuldstændig og endelig Afregning af den efter Bedriftens Nettoudbytte beregnede Værdi af deres Arbejdsydelse. Da Arbejdets økonomiske Værdi først kan bestemmes, naar Arbejdsproduktet er solgt, vil Arbejdsgiverne i Almindelighed kræve og — paa Grund af deres kapitalistiske Magtstilling — ogsaa være i Stand til at gennemføre en Lønregulering, som selv under ugunstige Konjunkturforudsætninger betrykker mod Tab og derfor normalt maa bringe Overskud. Systemet med udelukkende fast Løn kan derfor ikke give Garanti for en retfærdig Løn. Sikkerhed for et Vederlag, som i alt Fald nærmer sig til en retfærdig Løn, vil Arbejdstageerne kun kunne opnaa gennem Udbyttedeling, under hvilken de, efter at Produktionsudbyttet er endelig opgjort, faar efterbetalt som Udbytteandel, hvad de tidligere har faaet for lidt ved den faste Løn.

Paa samme Maade som den hele Virksomhed og Udbyttets Frembringelse beror paa solidarisk Samvirke mellem Arbejdsgiveren, Driftslederen og Lønarbejderne, kræver Retfærdighed, at enhver af dem ved Fordelingen af Overskuddet faar en saa vidt muligt forholdsmæssig Part i den i Fællesskab frembragte Gevinst.

Som Argument for, at Arbejderne udover den faste Løn skal have en Andel i Udbyttet anføres yderligere, at Arbejderne ved Faren for Ulykkestilfælde og Arbejdsløshed ligesom Driftskapitalen er udsat for en særlig Risiko, som kræver sin Betaling.

Hvor en Bedrifts Fortrinsstilling og større Udbytte beror paa Monopol, Konjunktur, eller anden særlig ydre Fordel, har man intet imod, at det offentlige i størst mulig Grad søger at tilegne sig Gevinsten gennem Beskatningen. Hvor det afgørende derimod er større produktiv Evne hos de i Virksomheder medvirkende Kræfter, hvad der sætter Virksomheden i Stand til billigere Produktion, bør Fordelen tilfalde de medvirkende.

2) Angaaende de *økonomiske Fordele* ved Udbyttedeling anføres, at man stimulerer Produktionen stærkere ved at anvende en Del af Udbyttet til at give Arbejderne forøget